

Parter i hovedsagen

Appellant: Gennaro Cafaro

Indstævnt: DQ

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er de nationale bestemmelser i form af premierministerens dekret af 9. september 2008 — der i henhold til artikel 748, stk. 3, i codice della navigazione (luftfartsloven) regulerer begrænsningerne for ansættelse af flybesætningen hos DQ og bl.a. foreskriver, at ansættelsesforholdet ophører, når arbejdstageren fylder 60 år — i strid med forordningen nr. 1178/2011 ⁽¹⁾ for så vidt som forordningen foreskriver en aldersgrænse på 65 år for piloter i erhvervsmæssig lufttransport? Såfremt den nationale særlovgivning skal undlades anvendt, finder denne forordning da anvendelse på den foreliggende sag?
- 2) Subsidiært, og for så vidt som forordningen materielt set (ratione materiae) ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, ønskes oplyst, om de ovennævnte nationale bestemmelser er i strid med det princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i henhold til direktiv 2000/78 ⁽²⁾, og til Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1), som konkret kommer til udtryk i direktiv 2000/78?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 1178/2011 af 3.11.2011 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyvebesætninger i civil luftfart i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008 (EUT L 311, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT L 303, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litauen) den 26. juni 2018 — AW, BV, CU, DT mod Lietuvos Respublika, atstovaujama Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnybos og Bendrojo pagalbos centro ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

(Sag C-417/18)

(2018/C 352/21)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: AW, BV, CU, DT

Sagsøgte: Lietuvos Respublika, atstovaujama Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnybos og Bendrojo pagalbos centro ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Regulerer artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF ⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 2009/136/EF ⁽²⁾, den obligatoriske tilrådighedsstillelse af lokaliseringsfaciliteter, når opkald foretages fra mobilenheder uden SIM-kort?
- 2) Når en medlemsstats nationale lovgivning giver privatpersoner mulighed for at foretage opkald til det europæiske alarmnummer »112« uden et SIM-kort, betyder dette forhold da, at der skal etableres lokaliseringsfaciliteter for sådanne alarmopkald i henhold til artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF?

- 3) Er den nationale lovgivning, der er fastsat i punkt 4.5.4 i proceduren for abonnenters og/eller brugeres adgang til tjenester fra de myndigheder, der udbyder alarmtjenester (i affattelse af 11.11.2011-15.4.2016), som bl.a. bestemmer, at udbydere af offentlige mobilnet skal stille lokaliseringsfaciliteter til rådighed med en nøjagtighed som basisstationsdækningen (sektor) (mobil-ID), men som ikke specificerer den minimumsnøjagtighed (hvad angår afstanden), med hvilken basisstationer skal stille opkaldslokaliseringsfaciliteterne til rådighed, eller hvor tæt på hinanden basisstationerne skal være opstillet, forenelig med artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF, der bestemmer, at de kompetente tilsynsmyndigheder skal fastsætte kriterier for, hvor nøjagtige og pålidelige de opkaldslokaliseringsfaciliteter skal være, der stilles til rådighed?
- 4) Såfremt det første spørgsmål og/eller det andet spørgsmål besvares således, at en medlemsstat skal sikre, at der etableres lokaliseringsfaciliteter i henhold til artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF, og/eller det tredje spørgsmål besvares således, at den nationale lovgivning er uforenelig med artikel 26, stk. 5, i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF, der bestemmer, at de kompetente tilsynsmyndigheder skal fastsætte kriterier for, hvor nøjagtige og pålidelige de opkaldslokaliseringsfaciliteter skal være, der stilles til rådighed, skal en national ret da, når den træffer afgørelse om problemstillingen om erstatning, fastslå en direkte årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen af EU-retten og den af privatpersoner lide skade, eller er det tilstrækkeligt i henhold til national ret og/eller national retspraksis at fastslå en indirekte årsagsforbindelse mellem de ulovlige handlinger og den af privatpersoner lide skade som tilstrækkeligt til at ifalde ansvar?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.3.2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25.11.2009 om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (EUT L 337, s. 11).

Sag anlagt den 29. juni 2018 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-430/18)

(2018/C 352/22)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved T. Scharf, J. Rius og G. von Rintelen, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner ⁽¹⁾, idet det ikke inden den 18. september 2016 har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller idet det under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Spanien pålægges i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF at betale en daglig tvangsbøde på 48 919,20 EUR med virkning fra datoen for afsigelse af den dom, hvorved det fastslås, at forpligtelsen til at vedtage eller under alle omstændigheder underrette Kommissionen om de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde direktiv 2014/26/EU, er blevet tilsidesat.